

Hvert menneske skal underordne seg de styrende myndigheter. For det er ingen myndighet uten at den er fra Gud. Rom 13: 1.

Hvert menneske som vil holde seg etter Guds ord, skal være klar over at han plikter å vise de myndigheter han har over seg all mulig respekt og lydighet i alle ting.

Dette skrev altså apostelen til de kristne i Rom, som jo hadde hedenske myndigheter. Hadde de ikke fått eller hørt på denne apostoliske formaningen, så hadde de vel bare gjort det de selv syntes var rett. Og da hadde de nok hatt vanskelig for å tenke seg at de til og med skulle vise respekt og lydighet selv mot tyrannen Nero. De ville vel heller ansett det for ganske kristelig å hjelpe til med å styrte ham fra tronen.

Vi vet at jødene ofte gjorde opprør etter at de kom under romersk herredømme. Dette har gjort at det har vært spesielt viktig for apostelen å bruke så mange og klare ord om akkurat dette.

Men når de kristne i Rom burde vise så stor respekt for sine hedenske myndigheter, –. Hvor sterkt fordømmes da ikke her også den «frigjøringsbølgen» som selv innen kristenheten i våre dager hever sin frekke røst mot myndigheter og mot all underordning! Dette burde kristne mennesker merke seg, og ikke la seg forville av de ugudeliges påfunn.

Apostlene har mer enn én gang gitt oss formaninger nettopp om dette. «Derfor skal dere underordne dere all menneskelig ordning for Herrens skyld, enten det er under kongen som den øverste, eller under landshøvdinger, som er sendt ut av ham til straff for dem som gjør ondt, men til ros for dem som gjør godt. For det er Guds vilje at dere ved å gjøre godt skal stoppe munnen på uforstandige og uvitende mennesker». «Minn dem om å underordne seg under styresmakter og myndigheter, og være lydige» o. s. v.

Vår plikt overfor myndighetene er altså klart og forståelig nok uttrykt. Mer underlig synes vi vel det er, det apostelen nå tilføyer:

For det er ingen myndighet uten at den er fra Gud. Og dette er hovedgrunnen til at vi skal være lydige mot all myndighet. Men hvordan skal vi så oppfatte dette at all myndighet er fra Gud? Den er jo ofte både ond og ukristelig.

Dette er ikke oppfattet rett hvis vi sier at det betyr bare at Gud må tillate alt det som skjer. At altså selv en ugudelig myndighet bare får sitte i sin høye stilling hvis Gud tillater det. Nei, det som Gud bare tillater, kan ikke kalles å være fra Gud. Dessuten tilføyer apostelen straks at «de myndighetene som finnes er innsatt av Gud».

Det er heller ikke rett oppfattet hvis vi sier at det bare er selve embetet som er opprettet av Gud, selv om de personene som har embetet kan ha fått det mot Guds vilje.

Nei, apostelen sier uttrykkelig at «de myndighetene som finnes er innsatt av Gud». Og dermed også de personene som til enhver tid innehar stillingen, og ikke bare selve embetet.

At selve embetet er innstiftet av Gud, er i høyeste grad verd å tenke over. Det har sin grunn i foreldremyndigheten, og i det fjerde budet. Og er stadfestet i mange Herrens ord videre utover i Skriften.

Dermed er selve embetet ganske visst av Gud, og er en dyrebar gave. Men her sies det altså noe ennå mer; nemlig at også «de myndigheter som finnes er innsatt av Gud». D. v. s. at de som sitter i embetet har selv sitt oppdrag fra Gud. Hvordan skal vi så forstå dette, når myndighetspersonene ofte er onde og ugudelige? Og når Herren samtidig alltid hater det onde?

Dette må vi forstå i lys av den måten Gud styrer hele verden på. Enten han sender noe som i seg selv er godt, eller i seg selv er ondt, så er alt han gjør viselig og rettferdig. Også her må vi lære å tro på den ene allmektige Gud som har all makt i hele verden.

Kristus selv sa til den romerske keiserens embetsmann i Jødeland: «Du hadde ingen som helst makt over meg hvis det ikke var gitt deg ovenfra». Og når det gjaldt de lidelser Pilatus dømte ham til, sa han: «skal jeg ikke drikke det begeret som min Far har gitt meg?».

Det var «ovenfra», det var av Kristi Far Pilatus hadde fått sin makt til å dømme den uskyldige til døden. Har vi gode og kristelige myndigheter, så er dette en spesiell Guds nåde over landet. Men er disse onde og ugudelige, så er dette en straff og tukt fra den samme hellige Gud. I en slik situasjon må vi bare se på Gud, og respektere hans dommer over oss.

All hans straff over oss er jo like hellig som den nåden han viser oss. Derfor bør vi for hans skyld også respektere og rette oss etter de myndighetene han innsetter over oss. På samme måte som vi i tider når vi har gode myndigheter, bare ser Gud i dette. Og for hans skyld er lydige mot disse gode myndighetene.

Om myndighetspersonene er gode eller onde, så ser vi apostelen sier tre ganger her i Rom 13 at de er «Guds tjenere». Den verste myndighet et land kan ha, er altså av Gud, og satt i stand til å gjøre Guds hellige vilje. Når Gud gir et folk onde, ugudelige og tyranniske ledere, eller bare som Jesaja sier: «gutter til ledere, og viltre barn til å herske over dem», –. Da skjer det som en straff og et ris over et ondt og hardnakket folk, og som en prøvelse for Guds barn.

Det kan nok skje at et lands leder ikke har brukt den rette veien og de riktige midlene for å komme til makten. Men han har uansett ikke kommet til makten uten at det har vært Guds vilje. Og Gud kommer til å bruke ham, som allerede sagt, enten til straff eller til velsignelse for folket.

Den grunnvoll vår plikt til å rette oss etter våre overordnede hviler på, er Guds råd og vilje. De som først vil granske ledernes egenskaper og handlingsmønster, før de vil rette seg etter dem, forkaster dermed fullstendig hele denne grunnvollen.